

ROMANA *GOLD*

Kate Hewitt

Bájos ellenség

Cara Colter

Borsó meg a héja

Leah Ashton

Barát a múltból

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Kate Hewitt, 2017 – HarperCollins Magyarország Kft., 2019

Eredeti címe: *Engaged for Her Enemy's Heir* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Czárán Judit

© Cara Colter, 2016 – HarperCollins Magyarország Kft., 2019

Eredeti címe: *The Wedding Planner's Big Day* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• Magyarra fordította: Várnai Péter

© Leah Ashton, 2016 – HarperCollins Magyarország Kft., 2019

Eredeti címe: *The Billionaire from Her Past* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• Magyarra fordította: Herczog Gábor

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA GOLD 19. számában, 2019

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-704-3

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2019

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-488-5569; e-mail cím: harpercollins@harpercollins.hu

• Előfizetés: www.lapot.hu/regenyek

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Kate Hewitt
Bájos ellenség

1. FEJEZET

Úgy látszik, az emberek halotti torra is azért járnak, hogy jól leigyák magukat, gondolta Allegra Wells. Nos, ő marad inkább az ásványvíznél. Bár most temették el az apját, igazából nem nagyon érzett mást, csak fásultságot és ólmos fáradtságot.

Pedig nem kellene így lennie.

És tizenöt évvel ezelőtt még nem is lett volna így.

Ivott egy korty ásványvizet, és már szinte azt kívánta, bárcsak lenne inkább az ő poharában is valami jó erős alkohol, ami égetné a nyelvcsövét meg a gyomrát, akkor legalább érezne valamit. Pedig az elmúlt években sikerült valamennyire rendbe tennie az életét, és ha szerényen is, de egész jól berendezkedett már New Yorkban.

Ám ma este itt Rómában, a sok ismeretlen ember közt fájdalmasan tudatára ébredt, mennyire idegen neki már ez a világ, és milyen magányos benne. Ahogy az apja is idegen volt, aki kamaszkorában galádul cserben hagyta.

A második feleségével és a mostohalányával egyetlenegyszer sem találkozott, viszont látott róluk fényképet. Egy gyenge pillanatában ugyanis rákeresett az apja nevére az interneten. Alberto Mancinivel, a *Mancini Technologies* igazgatójával egy időben sokat foglalkozott a bulvársajtó, mivel új felesége lényegesen fiatalabb volt nála, egy roppant nagyravágyó teremtés, az a típus, aki ég a vágytól, hogy feljebb jusson a társadalmi ranglétrán. És Allegra számára attól sem lett rokonszenvesebb, hogy elmorzsolta néhány könnycseppet elhunyt férje sírjánál.

Őt persze észre sem vette az özvegy, amin Allegra egy cseppet sem csodálkozott. Hiszen mások sem tudták a jelenlevők közül, ki ő. Ha a végrendelet végrehajtója kapcsolatba nem lép vele, akkor talán a temetésről sem értesült volna.

Most mégis itt áll egy sereg egymással derűsen csevegő idegen között, akik azért jöttek, hogy eleget tegyenek társadalmi kötelezettségüknek, és legyezgessék egy kicsit egymás hiúságát. Allegra nem is értette, mit keres ő köztük. De hát mire számított tulajdonképpen? Igen, meghalt az apja. Csakhogy az ő számára nem most halt meg, hanem tizenöt évvel ezelőtt. Ahogy ő is meghalt az apja számára. A hosszú évek alatt egyetlenegyszer sem hívta fel őt telefonon, egyetlenegyszer sem írt neki, és semmilyen más módon sem próbált kapcsolatba lépni vele. Ha valami, akkor ez ok a gyászra.

A halála legfeljebb újra tudatosította benne, milyen fájdalmasan nélkülöznie kellett őt az elmúlt tizenöt évben. Vajon ezért jött el? Hogy végre megszabaduljon a fájdalomtól?

Az anyja persze személyes sértésnek, sőt egyenesen árusításnak tekintette, hogy ő eljött az apja temetésére. Olyan hideg és visszautasító volt hozzá, hogy még most is beleborzongott, ha eszébe jutott. Jennifer Wells nem tudta megemészteni, hogy a férje annak idején egyik napról a másikra elhagyta, és korábbi biztonságos, fényűző életükből hirtelen szegénységbe és magányba taszította. És persze Allegra is hiába próbálta megérteni, mi okozta ezt a nagy pálfordulást az apjánál, hiszen az anyjától nem kapott hiteles magyarázatot.

– Azt mondta, nem hajlandó tovább velem élni. Többé tudni sem akar se rólam, se rólad. Sőt tartásdíjat sem fizet.

Allegra azonban nem tudta elhinni, hogy az apja csak úgy elhagyta őket. Hiszen szerette őt! A térdén lovagoltatta, játszott vele, kis virágomnak nevezte...

Éveken keresztül várta, hogy egyszer majd ír neki, vagy felhívja telefonon, de hiába.

Mit keres ő ezek után itt? Az apja meghalt, a gyászolóknak meg fogalmuk sincs, ki ő, és milyen kapcsolatban állt az elhunytal.

A pillantása most egy izzó tekintetű, hollófekete hajú férfira tévedt, aki hozzá hasonlóan távolabb állt a tömegtől, és csak messziről figyelte az eseményeket.

Nem ismerte a férfit, és fogalma sem volt róla, ki ő, és miért van itt, mégis úgy érezte, mintha

valami megmagyarázhatatlan kötelék lenne köztük. Persze nem akarta megszólítani vagy ilyesmi. Á, dehogy! Hiszen kicsi kora óta félénk természetű volt, és ez a szülei válása után csak fokozódott.

De titokban azért szemmel tartotta őt, bár meg volt győződve róla, hogy a férfi úgysem vesz róla tudomást. Hiszen ki ő? Egy sápadt, jelentéktelen fiatal nő fekete ruhában, megzabolázhatatlan vörös hajjal. A férfin ezzel szemben nagyon is volt mit nézni, nem csoda, hogy a teremben levő hölgyek tetemes része hozzá hasonlóan egyfolytában rajta legeltette a szemét – ki lopva, ki leplezetlenül.

És nemcsak rendkívül jóképű volt, hanem kifejezetten szexi is. Magas, kisportolt testéből csak úgy áradt az erő, ami egy halotti toron már-már blaszfémiának tűnt. Éber, fekete szemével, lazán ökölbe szorított kezével és ugrásra kész testtartásával olyan volt, mint egy bokszoló a ringben.

Allegrát mégsem a külseje vonzotta elsősorban, inkább a belőle áradó erő és elszántság. Talán azért, mert ő maga most fáradtnak és kiégettnek érezte magát...

De vajon ki ez a férfi? És miért van itt?

Lehet, hogy mégiscsak innia kellene valamit, mielőtt visszatér a panzióba, a sivár, bérelt kis szobácskájába. Határozott léptekkel elindult a bárpult felé. Igen, holnap reggel felkel, és elmegy a közjegyzői irodába, hogy jelen legyen a végrendelet felbontásánál. Bár nem nagyon hitt benne, hogy az apja hagyott rá valamit. Aztán visszarepül New Yorkba, elfelejti ezt az egészet, és most már tényleg új életet kezd.

Rendelt magának egy pohár vörösborot, majd elvonult vele egy sarokba. Már az első bársonyosan simogató korty után érezte, hogy kicsit oldódik benne a feszültség.

– Maga meg miért bujkál?

A mély, meleg férfihangra meglepetten felkapta a fejét, és döbbenet állapotba került, hogy éppen az ő mesebeli hercege áll előtte, mintha pusztán a gondolatai erejével idevarázsolta volna őt a terem másik végéből. De a férfi gúnyos pillantása és szájának kemény vonala valahogy nem illett a képbe.

Lehet, hogy az ő mesebeli hercege igazából egy otromba fajankó?

Allegra képtelen volt megszólalni, csak bámult rá tágra nyílt szemmel. A férfi tényleg elképesztően jól nézett ki elegáns öltönyében, sűrű, fekete hajával, sötét szemével és határozott vonalú, kissé már borostás állával. De volt benne valami Mefisztó-szerű is: komor és vakmerő, olyan ember, akit az erő és a hatalom aurája leng körül.

– Nos? – unszolta a férfi sötét, érzéki hangon, ami Allegrának valamiért az olvasztott keserű csokoládét juttatta eszébe.

– Igen, elbújtam – mondta végül dacosan, majd kortyolt egyet a vörösborából. – Ugyanis nem ismerem itt senkit.

– Tényleg nem? És máskor is szokott idegen emberek halotti torára beszökni? – kérdezte az idegen szemtelen vigyorral.

– Csak ha ingyen lehet alkoholhoz jutni – próbált Allegra viccelődni, mert nem akarta megmondani, hogy ő az elhunyt lánya. – Maga ismerte őt? Mármint Alberto Mancinit.

Kifejezetten nehezebbre esett kimondania az apja nevét, és legnagyobb meglepetésére mintha az idegen szemében is megvillant volna valami haragféle. De az is lehet, hogy csak képzelődik.

– Nem igazán. Az apámnak régen volt vele valami közös üzlete. Azért jöttem, hogy... hogy lerójam a kegyeletemet.

– Aha.

Allegra próbálta tartani magát, de az az igazság, hogy már attól a lapos, mégis élveteg pillantástól is bizsergett a bőre, amivel az idegen méregette őt. Olyan volt, mintha láthatatlan ujjak simogatnák. Még soha nem fordult elő vele, hogy ilyen direkt módon reagáljon a teste egy férfi pusztán jelenlétére. Nyilván ennek is a feszültség az oka.

– Nagyon kedves öntől. Mit is mondott, hogy hívják?

– A nevemet még nem említettem. – A férfi megint végigmérte Allegrát azzal a lusta, érzéki pillantással, amitől a lány úgy érezte, mintha zsákmányállat lenne egy ragadozó karmai közt. – De most megmondom. Rafaelnek hívnak.

Rafael Vitalinak fogalma sem volt róla, ki ez a nő, de első pillanatban lenyűgözte lángoló vörös hajával és a nagy szürke szemével, amely beszédesen tükrözte a benne levő érzéseket: kimerültség, aggodalom, gyász... Gyász?

El sem tudta képzelni, milyen kapcsolatban lehetett a lány Mancinivel. Bár ez neki már mindegy is, most, hogy végre elérte, amit akart, és győzött az igazság. De a kíváncsiság csak nem hagyta nyugodni. Vajon a vörös hajú nő a család barátja? Vagy az elhunyt titkos szeretője? Csak abban volt biztos, hogy nem inni jött ide, ahogy állította. Vajon miért titkolózik?

Kortyolt egyet a whiskyjéből, és hosszan nézte a lány arcát, amelyről zavart, reménykedést és bánatot vélt leolvasni.

A szeretője volt, döntötte el magában. Pedig a korát tekintve akár a lánya is lehetett volna.

Mancini második felesége meg a mostohalánya a terem másik végében álltak, és inkább unottnak tűntek, mint szomorúnak. Rafael talán képes lett volna némi együttérzésre Mancini özvegye iránt, ha nem tudta volna, hogy az asszonynak csak elhunyt férje vagyona fáj a foga. Nos, holnap kiderül, hogy abból a vagyomból gyakorlatilag semmi sem maradt. És ez így igazságos. Végére is az ő édesanyja is Mancini miatt lett nincstelen özvegyasszony.

Ami pedig az apját illeti...

Hogy ne merüljön el a fájdalomban, igyekezett elfojtani magában minden gondolatot az apjával kapcsolatban, ám Mancini halála most ismét szélesre tárta előtte az emlékezés kapuját. A régi seb újra felszakadt, és ugyanúgy sajgott, mint akkor.

„Vigyázz az anyádra és a húgodra, Rafael, hiszen mostantól te leszel a férfi a családban. Akármilyen történik, meg kell védened őket!”

Nem! Muszáj lezárnia a múltat. És most már azt is tudta, ki fog neki ebben segíteni.

– Remélem, meg van elégedve a kínálattal – mondta új ismerősének, aki erre szégyenlősen elmosolyodott.

– Igazából nem azért jöttem ide, hogy potyázzak – mondta.

– Mindjárt gondoltam.

Rafael nekitámaszkodott a falnak, hogy közelebb legyen a csinos kis vöröshöz, aki ráadásul úgy illatozott, mint egy virágos rét. Egyszerűen imádni való az ezüstszürke szemével, a telt ajkával és a bájos szeplőivel.

– Szóval honnan ismeri Mancinit?

Allegra megvonta a vállát.

– Nagyon rég volt, hogy ismertem. Nem tudom, egyáltalán emlékezne-e még rám.

Szomorú mosolyától azonnal előntötte az együttérzés Rafaelt, de próbált nem tudomást venni róla. Végére is éppen az előbb határozta el, hogy lefekszik vele. Miért is ne? Hiszen nyilván valami szerencsevadász, aki pénzért és ékszerért bármire hajlandó.

Bár ami azt illeti, elég érzékeny léleknek tűnik. És olyan törekeny, hogy az embernek az az érzése, a szellő is elfújná. Egyszerű, fekete ruhája karcsú, de nagyon szexi alakra simult.

– Hogy lehetne magát elfelejteni? – kérdezte gálánsan, majd mosolyogva nyugtázta, hogy a lány elpirul.

– Ha tudná... – nevetett fel idegesen. – És mégis milyen típusú üzletet bonyolított a maga apja az én... Mancinivel?

– Egy újfajta mobiltelefon-technikát dolgoztak ki együtt. Ami azóta persze már elavult, de a maga idejében forradalmi újításnak számított.

És ami az apjának rengeteg pénzt hozott volna, ha Mancini nem semmizte ki. És ha életben marad...

– Ehhez nem tudok hozzászólni. Én még a saját okostelefonomat sem értem.

Allegra lesütötte a szempilláját, majd az ajkához emelte a poharát, és ivott egy korty bort.

– És maga? – kérdezte Rafael. – Magának mi a foglalkozása?

Úgy saccolta, hogy a lány a húszas évei végén járhat. Nyilván valami gazdag, idős pasas kitarottja.

– New Yorkban dolgozom egy zenei kávézóban, ahol hangszereket meg kottákat is árulnak, és ahol emiatt sok zenerajongó fordul meg.

– Nocsak, talán maga is zenerajongó?

– Igen – felelte a lány halkán. – A zene nagyon sokat jelent nekem.

Rafael kissé zavarba jött ettől az átszellemült hangtól. Érzelmekre ugyanis nem vágyott, csak valami kellemes kis kalandra.

– Azt hiszem, most már mennem kell – mondta a lány kissé habozva, de a tekintete arról árulkodott, hogy szeretné, ha a férfi tartóztatná.

És ő így is tett.

– Fiatal még az este – mondta, és mintegy véletlenül megérintette a lábával a lány lábát. – Ha gondolja, elmehetünk valahova máshova. Milyen zenét szeret a legjobban?

– Nos, nem tudom, mit fog szólni, ha megmondom.

– Próbálja meg!

– Rendben. – Rafael egészen zavarba jött a lány mosolyától. – Sosztakovics csellószonátájának a harmadik tétele a kedvencem. Ismeri?

– Sajnos nem.

– Nos, Sosztakovics zenéje tele van érzelmekkel, ami engem mindig megérint, ahányszor csak hallom.

– Kíváncsivá tesz. – Rafael eredetileg csak ürügyet keresett, hogy a lányt a lakosztályába csalja, de most már kezdte tényleg érdekelni, amiről beszél. – Itt lakom a szállodában, és van nálam egy kiváló hifitorony. Van kedve meghallgatni velem a kedvenc zenéjét?

A lány szemlátomást nagyon meglepődött.

– Nos, az a helyzet, hogy...

– És a minibáromban is sokkal izgalmasabb italok vannak, mint itt – tette hozzá Rafael mosolyogva, majd kivette a lány kezéből a poharat, és letette az asztalra. – Jöjjön!

– Hát, nem is tudom...

– De én tudom!

Húzni kezdte Allegrát az ajtó felé, tudomást sem véve a vendégek kíváncsi, illetve irigykedő pillantásairól. Mert őt jelenleg csak az az egy lány érdekelte, akinek éppen a kezét fogta.

Mikor beszálltak a liftbe, már majd kiugrott a szíve az örömteli várakozástól. Rég nem várt már úgy együttlétet nővel, mint most. Csak meg ne gondolja magát!

– Varázslatos a mosolya – mondta mélyen a lány szemébe nézve.

– Úgy találja?

– Igen – bólintott Rafael.

Mert valóban rabul ejtette ez a kissé szégyenlős, mégis sugárzó mosoly, amely úgy nyílt ki a lány arcán, mint a tavaszi rózsabimbó. Annyira, hogy már-már elhitte róla, hogy tényleg olyan ártatlan, mint amilyennek mutatja magát. Márpedig ha Mancinit gyászolja, akkor nagyon ártatlan nem lehet...

Olyan közel álltak egymáshoz, hogy szinte összeért a testük, a levegőben meg csak úgy sistergett a feszültség.

– Szívesen látnám máskor is ezt a mosolyt.

– Temetésen voltunk. Azt hiszem, ilyenkor nem illik mosolyogni.

Ettől a választól Rafael egy pillanatra kiesett a szerepéből, de szerencsére a lift éppen megállt, és ők beléptek a fényűző penthouse lakosztályba. Rafael sietve betuszkolta álmélkodó kísérőjét a nappaliba, és megkönnyebbülten felsóhajtott, mikor a liftajtó becsukódott mögöttük.

Végre kettesben!

2. FEJEZET

Mit keresek én itt?

Allegrának olyan érzése volt, mintha egy tőle teljesen idegen világba csöppent volna. Hát milyen nő az, aki első szóra felmegy egy jóképű, idegen férfi szállodai szobájába?

Ő nem ilyen! Nem szokott ilyesmit csinálni. Világéletében csendesen és visszahúzódóan élt, egy zenei kávézóban dolgozik, a legjobb barátja pedig a kávézó nyolcvanéves tulajdonosa, aki úgy bánik vele, mint az unokájával. Az élete nyugodt és biztonságos, és azt akarta, hogy ez így is maradjon.

Ám abban a pillanatban, hogy Rafael megfogta a kezét, elveszett. Vagy ellenkezőleg? Most talált magára? Úgy érezte, mintha a férfi átállított volna benne egy váltót, aminek eddig a létezéséről sem tudott. És ez korábban soha nem tapasztalt érzéseket váltott ki belőle.

Érez valamit? Az évek óta tartó bénultság után ez hihetetlenül boldogító és felszabadító élmény volt. És csodálatos, hogy valaki – bárki – érdeklődik iránta, kívánja őt, és keresi a társaságát.

Rafael még mindig fogta a kezét. A tekintete meleg volt, a mosolya szexi. Tudta, hogy nem lenne szabad hagynia, hogy a férfi így nézzen rá. Veszélyes. Túl nagy a kísértés, hogy ész nélkül belevesse magát egy kalandba, ami ki tudja, hogyan végződik. Állítólag azért vannak itt, hogy Sosztakovicsot hallgassanak, de Allegra nem volt naiv. Pontosan tudta, miért hívta fel magához Rafael.

Gyorsan elhúzta a kezét, és körülnézett az elegáns lakosztályban. Alaposan végigmustrált mindent: a magas mennyezetet, a márványborítású padlót, a nemes faburkolatokat és a kanapékon sorakozó selyempárnákat.

– Nem semmi – mondta. Érezte, hogy a hangja remeg az idegességtől. – És ez a kilátás...

A nappalinak három fala üvegből volt, egész Rómára rá lehetett látni.

– Az ott a Colosseum? – kérdezte.

Rafael odalépett mögé, mégpedig olyan közel, hogy érezte a teste melegét. Még egy apró lépés, és megperzselődik...

Az az igazság, hogy kimondhatatlanul vágyott a férfi érintésére, de egyben félt is tőle. És ez számára új volt. Új és szokatlan. Ezért veszélyes.

De hát végül is mi történhet? Rafael nem tud fájdalmat okozni neki, mert ő nem fogja hagyni. Persze ideges egy kicsit, de félelemre semmi oka.

– Igen, az.

A férfi most gyengéden megérintette a vállát, ő pedig hirtelen felbátorodva nekidőlt a hátával. Érezte Rafael erős, meleg testét, amely úgy tartotta őt, mint valami védőfal. A legszívesebben örökre így maradt volna.

Lehunyta a szemét, és élvezte a pillanatot. Igen, pont erre van most szüksége: az érzésre, hogy együtt van egy másik emberrel, és hogy teste-lelke él.

Eddigi életében szinte mindig egyedül volt. A féltékenysége miatt az iskolában sem voltak barátai, és valami miatt az édesanyjához sem tudott soha közel kerülni. A férfiakkal szemben meg eleve bizalmatlan volt, úgyhogy abból az egy-két kapcsolatból sem lett szerelem, amiben korábban része volt. De ezt ő most nagyon akarja. Ezt az egyszeri, forró kalandot, amitől végre úgy érezheti, hogy újra él. És hogy valaki akarja őt. Utána meg megy tovább, hátra sem néz. Ettől igazán nem fog megsérülni a lelke.

– Kér egy pohár pezsgőt?

– Igen, köszönöm – bólintott.

Nemigen szokott alkoholt inni, de ez most különleges alkalom volt, amit meg kell ünnepelni.

Miközben Rafael odament a hűtőszekrényhez, Allegra megpróbált egy kis rendet teremteni a szívében és az agyában. Vajon mit tud ez a férfi, hogy ő nem meneküléssel reagál a közeledésére?

Vajon mitől lett hirtelen ilyen bátor?

Csak akkor fordult hátra, mikor hallotta, hogy pukkan a pezsgő. Rafael pedig olyan lendülettel töltötte tele a poharakat, hogy az ital túlcserült rajtuk.

- Hát akkor *cincin* – nyújtotta oda neki Rafael az egyiket, már megint az előbbi szexi mosollyal.
- *Cincin*.

Tizenkét éves kora óta nem fordult elő vele, hogy olaszul koccintson valakivel, és a szó keserűes emlékeket ébresztett benne. Eszébe jutott az a szilveszter éjszaka, havas hegycsúcsokkal körbevett abruzzói otthonukban. Az volt az első alkalom, amikor az apja megengedte neki, hogy pezsgőt igyon. Emlékezett rá, milyen boldogító érzés volt, hogy a családjá körében lehet, ahol szeretik, és ahol biztonságban van.

De mi van, ha ez az egész csak önáltatás? Ha csak a vágyai és a gyász szépítik meg utólag a múltat? Biztos, hogy Alberto Mancini tényleg az az odaadó családapa volt, akire ő emlékezni akar? Nem lehet, hogy azon az estén a koccintás után mindjárt újra telefonálgatni kezdett, vele pedig egyáltalán nem törődött? Ki tudja? Ő mindenesetre már a saját emlékeiben sem bíz.

Kortyolt egyet a pezsgőjéből, amelynek ugyanolyan csodás íze volt, mint akkor. Hevesen pislogott, nehogy Rafael észrevegye, hogy a könnyeivel küzd. Nem akart szomorúnak látszani ez előtt az idegen férfi előtt.

- Most maga is meséljen egy kicsit! – kérte. – Mivel foglalkozik?

– Vállalkozó vagyok.

– És milyen területen?

– Ingtalanokkal foglalkozom. Nagyberuházásokkal. Szállodákkal, nyaralókomplexumokkal, ilyesmi...

Ezek szerint gazdag. Mégpedig nagyon. Gondolhatta volna, amilyen magabiztos a fellépése. Már az arcszeszéből kitalálhatta volna, amelynek fanyar, mégis érzéki szantálfailata kifejezetten a felső tízezerre emlékeztette, amelyhez régen ő is tartozott, amíg a szülei el nem váltak. Addig nem is tudta, milyen privilegizált helyzetben van, amíg az édesanyjával együtt meg nem kellett tapasztalnia a szegénységét.

Nem mintha korábban nagyon érdekelte volna az apja pénze, amíg az édesanyja el nem kezdett panaszkodni, hogy nem kap tartásdíjat tőle, és el kell adnia az ékszereit, hogy meg tudjanak élni. És természetesen ő is lecsúszásként élte meg, mikor a hatalmas abruzzói villából hirtelen egy kétszobás belvárosi lakásba költöztek, ahol rajtuk kívül csupa gyanús egzisztencia élt. Nem járhatott tovább magániskolába, és nyaralni sem mentek többé. Sőt Jennifer Wells különböző férfi ismerőseinek a nagyvonalúsága nélkül, akiket Allegra többnyire látni sem bírt, a pusztá megélhetésük is veszélybe került volna.

Ám miközben az anyja a külső körülményekkel harcolt, és ebbe a harcba egyre inkább belekeseredett, Allegra továbbra is az apja hiányától szenvedett a legjobban, és már zsenge ifjúkorában elhatározta, hogy ő soha nem fog senki jóindulatától vagy szeretetétől függeni. Hiszen az emberek könnyen cserben hagyják még azokat is, akik a legközelebb állnak hozzájuk. Ezt a leckét egy életre megtanulta.

- És szereti a munkáját? – kérdezte, csak hogy fenntartsa a társalgást.

– Igen, nagyon.

A férfi letette a poharát, és odalépett a hipermodern zenelejátszóhoz.

- Sosztakovics csellószonátájának harmadik tétele, ugye?

– Igen. – Kellemes meglepetés volt Allegrának, hogy Rafael így megjegyezte a darab címét. –

Talán megvan magának cédén?

– Attól tartok, hogy nincs – felelte a férfi elnéző mosollyal. – De a lejátszó össze van kötve az internettel.

- Ja, értem – mosolygott Allegra zavartan.

Pár másodperccel később már Sosztakovics zenéje töltötte be a helyiséget.

- Jöjjön! – nyújtotta ki felé a kezét Rafael, a lány pedig engedelmeskedett.

A zene azonnal megérintette a lelkét, mégpedig olyan mélyen, ahogy arra egyetlen ember sem